

Høvding Seattles (ca.1790 - 1866) tale i 1845 da indianerne ble tvunget inn i reservat og fikk en "salgssum" for landområdet de hadde livsgrunnlaget deres på, i den nåværende staten Washington.

Originalen ble ikke skrevet ned, og dette er en utgave av den senere "Filmversjonen"

-

Hvordan kan man kjøpe eller selge himmelen, eller varmen fra jorden? Tanken er fremmed for oss. Vi eier ikke luftens renhet eller glitteret i vannet. Hvordan kan du da kjøpe det av oss? Vi bestemmer bare i vår tid.

Hele denne jord er hellig for mitt folk. Hver eneste skinnende barnål, hver sandstrand, hvert slør av dis i de mørke skoger, hver eneste lysning og alle de summende insektene er hellige i mitt folks tradisjoner og bevissthet. Saften som strømmer i trærne er den røde manns erindringer.

Vi er en del av jorden, og den er en del av oss. De duftende blomster er våre søstre. Hjorten, hesten, den store ørn... de er våre brødre. Fjellene, saften i gresset, ponnien sine varme kropp og menneskets... alt tilhører den samme familie.

Elvene er våre brødre, de slukker vår tørst, de gir føde til våre barn. Hvis vi selger vårt land til dere, må dere huske og også lære deres barn at elvene er våre brødre. Fra da av må dere vise omsorg for elvene som for enhver annen bror.

Vi vet at den hvite mann ikke forstår våre skikker. Det ene stykke jord er for ham likt det andre. For han er en fremmed som kommer om natten og røver fra landet alt han trenger. Jorden er ikke hans bror, men hans fiende, og når han har pint den ut, drar han videre. Han røver jorden fra sine barn. Han behandler sin mor, jorden, og sin bror, himmelen, som ting man kjøper, plyndrer, selger som kveg eller glinsende perler. Hans grådighet vil en dag oppsluke jorden og etterlate kun en ørken.

Våre skikker er andre enn deres. Synet av deres byer er en pine for den røde manns øyne. Men kanskje er det fordi den røde mann er en villmann som intet forstår? Det er ingen fred å finne i den hvite manns byer. Ikke noe sted der man kan høre løvet sprette om våren eller raslingen i insektvinger. Larmen i byene er en hån mot mitt øre. Og hva er livet verdt hvis mennesket ikke kan høre natteravnens stemme eller froskens samtale ved en dam om natten? Indianeren foretrekker vindens milde hvissing over vannspeilet og selve lukten av vinden, rensset av middagsregnet og med en duft av furu.

Luften er dyrebar for den røde mann. For alt levende ånder i den samme luft... dyrene, trærne, mennesket. Den hvite mann synes ikke å bry seg om den luft han puster i. Lik et døende menneske er han ufølsom for stanken. Men hvis vi avstår fra vårt land, må dere huske at for oss er luften en kjær venn, at luften deler sin ånd med alt levende. Vinden som gav våre forfedre deres første åndedrag, mottok også deres siste sukk. Og vinden vil også skjenke våre barn livets ånd.

Hvis jeg bestemmer meg for å akseptere, vil jeg stille en betingelse. Den hvite mann må behandle dyrene som om de var hans brødre. Jeg er en villmann, og forstår ikke at noe annet kan være riktig. Jeg har sett tusenvis av bison ligge råtnende på prærien, etterlatt av den hvite mann som skjøt dem fra toget. Jeg er en villmann, og forstår ikke hvordan den rykende jernhesten kan være mer verdifull enn bisonen, som vi indianere dreper bare for å oppholde vårt eget liv.

Hva er mennesket uten dyrene? Hvis alle dyr var borte, ville mennesket dø av åndelig ensomhet, for alt som skjer med dyrene, vil også ramme mennesket. Alt henger sammen. Alt som rammer jorden, rammer også jordens sønner. Hvis mennesket spytter på jorden, spytter det på seg selv.

Dette vet vi: Jorden tilhører ikke mennesket. Mennesket tilhører jorden. Alt henger sammen, slik blodet forener familien. Alt henger sammen. Mennesket bevde ikke livet, vi er bare en tråd i veven. Alt vi gjør mot veven, gjør vi mot oss selv.

Men når den siste røde mann er borte, og minnet om ham bare er som skyggen av en sky som glir over prærien, vil mitt folks ånd fremdeles leve i disse skoger. For vi elsker landet som den nyfødte elsker sin mors hjerteslag. Hvis vi selger vårt land, så elsk det som vi har elsket det, vern om det som vi har vernet om det. Glem aldri hvordan landet var da du overtok det. Og med all din styrke, all din makt og hele ditt hjerte, bevar det for dine barn og elsk det som Gud elsker oss alle.

En ting vet vi som også den hvite mann kanskje vil oppdage en gang. Vår gud er den samme gud. Du tror kanskje du kan eie Gud på samme måte som du ønsker å eie vårt land. Men det kan du ikke. Gud er menneskenes gud, og Gud har like mye hjertelag for den røde mann som for den hvite. Jorden er dyrebar for Gud, og å skade jorden er å vise forakt for jordens skaper. Din nedgangstid er kanskje fjern, men den kommer helt sikkert, for selv den hvite mann kan ikke utelukkes fra den felles skjebne. Kanskje kan vi bli brødre tross alt. Vi får se...

Fortsett å forurense din egen seng, og du vil en natt bli kvalt i ditt eget avfall. Når alle bisoner er slaktet og alle villhester temmet, når de hemmelighetsfulle skoger stinker, og de bugnende bakkene er fulle av skvaldrende menn og kvinner.

Hvor er da villmarkene?
Borte.

Hvor er ørnene?
Borte.

Det er livets slutt og overlevelsens begynnelse.